

2. Královská 2, 1-12

I stalo se, když Hospodin chtěl vzít Elijáše ve vichru vzhůru do nebe, že Elijáš s Elíšou se právě ubírali z Gilgálu. Elijáš řekl Elíšovi: „Zůstaň zde, protože mě Hospodin posílá do Bételu.“ Elíša mu odpověděl: „Jakože živ je Hospodin a jakože živ jsi ty, neopustím tě.“ I sestoupili do Bételu. Proročtí žáci, kteří byli v Bételu, vyšli k Elíšovi a otázali se ho: „Víš, že Hospodin dnes vezme tvého pána od tebe vzhůru?“ Odpověděl: „Vím to také. Mlčte!“ A Elijáš mu řekl: „Elíšo, zůstaň zde, protože Hospodin mě posílá do Jericha.“ Odpověděl: „Jakože živ je Hospodin a jakože živ jsi ty, neopustím tě.“ I přišli do Jericha. Proročtí žáci, kteří byli v Jerichu, přistoupili k Elíšovi a řekli mu: „Víš, že Hospodin dnes vezme tvého pána od tebe vzhůru?“ Odpověděl: „Vím to také. Mlčte!“ Tu mu řekl Elijáš: „Zůstaň zde, protože Hospodin mě posílá k Jordánu.“ Odpověděl: „Jakože živ je Hospodin a jakože živ jsi ty, neopustím tě.“ I šli oba spolu. Padesát mužů z prorockých žáků šlo za nimi a postavilo se naproti nim v povzdálí; a oni oba stáli u Jordánu. Elijáš vzal svůj plášť, svinul jej, udeřil do vody a ta se rozestoupila, takže oba přešli po suchu. A stalo se, jak přešli, že Elijáš řekl Elíšovi: „Požádej, co mám pro tebe udělat, dříve než budu od tebe vzat.“ Elíša řekl: „Ať je na mně dvojnásobný díl tvého ducha!“ Elijáš mu řekl: „Těžkou věc si žádáš. Jestliže mě uvidíš, až budu od tebe brán, stane se ti tak. Jestliže ne, nestane se.“ Pak šli dál a rozmlouvali. A hle, ohnivý vůz s ohnivými koni je od sebe odloučil a Elijáš vystupoval ve vichru do nebe. Elíša to viděl a vykřikl: „Můj otče! Můj otče! Vozataji Izraele!“ A pak už ho neviděl. I uchopil své roucho a roztrhl je na dva kusy.

2. Korintským 4, 2-6

Nepotřebujeme skrývat nic nečestného, nepočínáme si lstivě ani nefalšujeme slovo Boží, nýbrž činíme pravdu zjevnou a tak se před tváří Boží doporučujeme svědomí všech lidí. Je-li přesto naše evangelium zahaleno, je zahaleno těm, kteří spějí k záhubě. Bůh tohoto světa oslepil jejich nevěřící mysl, aby jim nevzešlo světlo evangelia slávy Kristovy, slávy toho, který je obrazem Božím. Vždyť nezvěstujeme sami sebe, nýbrž Krista Ježíše jako Pána, a sebe jen jako vaše služebníky pro Ježíše. Neboť Bůh, který řekl ›ze tmy ať zazáří světlo‹, osvětlil naše srdce, aby nám dal poznat světlo své slávy ve tváři Kristově.

Marek, 9, 2-9

Po šesti dnech vzal s sebou Ježíš jen Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, kde byli sami. A byl proměněn před jejich očima. Jeho šat byl zářivě bílý, jak by jej žádný bělič na zemi nedovedl vybělit. Zjevil se jim Eliáš a Mojžíš a rozmlouvali s Ježíšem. Petr promluvil a řekl Ježíšovi: „Mistře, je dobré, že jsme zde; udělejme tři stany, jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co by řekl, tak byli zděšeni. Tu přišel oblak a zastínil je a z oblaku se ozval hlas: „Toto jest můj milovaný Syn, toho poslouchejte.“ Když se pak rychle rozhlédli, neviděli u sebe již nikoho jiného, než Ježíše samotného. Když sestupovali s hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých.

Spatřili Boží království

Z první kapitoly Markova evangelia jsme rázem přeskočili do deváté, protože dnešní neděle je poslední nedělí před začátkem postní doby a v tuto neděli se tradičně čte text o Proměnění Páně. Co této události předcházelo? Kdybychom nahlédli do osmé kapitoly Markova evangelia, dozvíme se, že několik dní předtím vyznal Petr u Cesareje Filipovy, že Ježíš je Mesiáš, a ten vzápětí svým učedníkům poprvé vyložil, co ho čeká – utrpení, smrt a vzkříšení. Když pak zástup učil, co bude znamenat následovat jej, řekl jim také: „Amen, pravím vám, že někteří z těch, kteří tu stojí, neokusí smrti, dokud nespasí Boží království, přicházející v moci.“

Jak této větě porozumět? Znamená to snad, že se Ježíš spletl, když svůj druhý příchod a příchod Božího království špatně načasoval? To určitě ne. Spíš je možné jeho výrok chápat právě ve světle nadcházející události jeho Proměnění na hoře Tábor. Protože to, čeho byli svědky jeho nejbližší učedníci (tedy „někteří z těch“, kdo před šesti dny stáli a poslouchali jeho slova o následování), můžeme chápat tak, že dostali možnost zakusit, jak to bude vypadat v Božím království.

Ježíš vyvedl Petra, Jakuba a Jana na vysokou horu. Vysoká hora, snad proto, že je na půl cesty mezi zemí a nebem, se v Bibli často stává místem setkání člověka s Bohem. Vzpomeňme na Mojžíše, který na hoře Sínaj přijal Zákon. I Eliášovi se Bůh zjevil jako tichý hlas v mírném vánku na vysoké hoře.

Když tam došli, byl Ježíš před jejich očima proměněn. Jeho šat byl tak zářivě bílý, jak by jej žádný člověk nedokázal vyběliti. Stojí před nimi a vypadá jako Bůh. Protože je to Bůh.

A pak se objeví Mojžíš a Eliáš a začnou s Ježíšem rozmlouvat. Proč právě Mojžíš a Eliáš? Mojžíš zastupuje Zákon a Eliáš proroky. Touto událostí dochází k propojení minulosti, přítomnosti a budoucnosti. Události, které započaly ve Starém zákoně, které ohlašovali proroci, se postupně začínají naplňovat – Ježíš už předpověděl utrpení, které jej čeká. Vše ale bude završeno až jeho obětí a vzkříšením.

Může nás napadnout otázka: Jak mohli učedníci poznat, že jde o Mojžíše a Eliáše, když je nikdy neviděli? A odpovědí nám může být, že v Božím království, které mohli pro tuto chvíli zakusit, není nikdo neznámý. Tedy nejen významní praotcové a proroci, ale žádný člověk, ani ten nejnepatrnější. V Božím království není nikdo zapomenutý, nikdo nezůstane bez povšimnutí.

Učedníci to ještě nemohli všechno pořádně pochopit. To se stane až po Velikonocích. Nicméně, i přes své ohromení, dokonce zděšení, cítí, že je dobře, že tam jsou. Zdá se dokonce, že by ten okamžik chtěli co nejdříve prodloužit – Petr navrhuje, že postaví tři stany. Cítí bázeň před Bohem, ale zároveň jsou rádi, že tam jsou, že jim dobře v Boží přítomnosti.

A to je zřejmě hlavní poselství tohoto okamžiku – ukazuje nám Boží království, které jednou přijde, ale které zároveň už tak trochu může být a je mezi námi už teď. Stačí, když budeme chtít být v Boží přítomnosti. Když budeme chtít s Bohem mluvit – tak jako Mojžíš s Eliášem. Co si tak ti dva mohli s Ježíšem říkat, když Ježíš, Bůh, vlastně všechno ví? I my můžeme mít pocit, že je zbytečné Bohu něco říkat, když je vševědoucí. To ale není pravda. Bůh s námi rád mluví. Boží království je tam, kde si lidé stále mají s Bohem co říct. Kde čerpají jeho lásku a tu pak předávají dál. Takže mezi nimi není nikdo zapomenutý, nikdo nezůstane bez povšimnutí. Amen.